Pregaria.cat

Entrada

La utilitat de Déu

Per Lluis Salinas el dj., 06/08/2026 - 08:00

Els discursos sobre Déu a l'Evangeli són molt diferents en funció de qui els pronunciï. Per als fariseus, els escribes i els sacerdots, Déu és qui "garanteix el sistema", qui interessa, qui té la clau sobre la pròpia felicitat en el més enllà.

En canvi, per a Jesús, Déu és molt diferent. Quan Jesús parla del regne de Déu no recorda que el Pare és qui té la paella pel mànec i que pot fer i desfer com vulgui, sinó que, més aviat, Déu supera totes les expectatives i va molt més enllà del que és necessari. Així ho demostra des de les bodes de Canà fins a la multiplicació dels pans i els peixos o en qualsevol de les seves curacions.

I sospito que de vegades a nosaltres ens passa el primer. Molts cops veiem Déu com a allò que necessitem per omplir un buit. Una mena de resposta a les nostres mancances, un consol davant la por, una ajuda per suportar la incertesa.

En el fons, ens prenem Déu com allò que fa falta. Però, el Déu de Jesús no es presenta així.

Déu no entra a la nostra vida simplement per cobrir una necessitat. Déu és, sobretot, l'excés. La sobreabundància. El do que desborda qualsevol mesura. Quan Déu dona, mai no dona simplement el que és suficient. Sempre dona més. Sempre desborda les nostres mesures. Sempre queda alguna cosa que no era necessària... i, tanmateix, hi és. Aquest «de més» és, precisament, Déu.

Però, alerta: això vol dir que no hem d'atendre el que és més necessari, a aquelles persones que no en tenen prou per viure? En absolut. Estar al costat dels més vulnerables consisteix, és clar, a procurar que no els falti allò que és necessari. A lluitar perquè ningú no passi gana, perquè ningú no quedi exclòs, perquè tota persona pugui viure amb dignitat.

Això pertany al cor mateix de l'Evangeli.

Però els cristians no hem d'entregar la vida simplement perquè a ningú no li falti el pa. És necessari que ho acompanyem d'allò que mai no es pot mesurar: el temps, la paciència, l'escolta, la tendresa, l'esperança, l'alegria, la confiança, el perdó...

Tot això pertany a l'àmbit del do. I el do sempre sembla excessiu. Perquè mai no és estrictament necessari. Ningú no pot exigir que algú l'estimi. Ningú no pot reclamar la gratuïtat. Ningú no té dret a la tendresa. Tot això «sobra».

Per això em sembla que l'Evangeli no ens convida únicament a ser més generosos, a garantir les necessitats bàsiques. Ens convida, sobretot, a assemblar-nos una mica més a Déu. Perquè la justícia procura que a ningú no li falti res. Però només l'amor fa que la vida vessi. I els cristians no podem renunciar ni a una cosa ni a l'altra.

Sense justícia, la caritat es converteix en paternalisme. Però sense la gratuïtat de l'amor, la justícia acaba sent incapaç d'omplir el cor humà.

L'acció de gràcies és el llenguatge propi de qui ha descobert que tot és gràcia. I potser aquesta és també la tasca més profunda de l'Església. No només alleujar necessitats. No només fer un món una mica més just. Sinó recordar, amb la mateixa vida, que Déu continua sent aquest excés que ningú no podia preveure. Aquest do que mai no s'esgota. Aquest amor que sempre acaba desbordant els nostres càlculs. Perquè quan Déu passa per una vida... sempre acaba sobrant.

(Imatge: Partir el pan https://pastoralsj.org/partir-el-pan/)